

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

16 юли 2015 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална и индустриална собственост — Директива 2004/48/ЕО — Член 8, параграф 3, буква д) — Продажба на фалшива стока — Право на информация във връзка с производство за нарушаване на право върху интелектуална собственост — Законодателство на държава членка, което дава право на банковите институции да откажат предоставянето на информация за банкова сметка (банкова тайна)“

По дело C-580/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesgerichtshof (Германия) с акт от 17 октомври 2013 г., постъпил в Съда на 18 ноември 2013 г., в рамките на производство по дело

Coty Germany GmbH

срещу

Stadtsparkasse Magdeburg,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, K. Jürimäe, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan и A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Coty Germany GmbH, от M. Fiebig, Rechtsanwalt,
- за Stadtsparkasse Magdeburg, от N. Gross, Rechtsanwalt,
- за германското правителство, от T. Henze и J. Kemper, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от F. Bulst и F. Wilman, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 април 2015 г.,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56).
- 2 Запитването е отправено във връзка със спор между Coty Germany GmbH (наричано по-нататък „Coty Germany“), дружество — носител на права на интелектуална собственост, и банкова институция, Stadtsparkasse Magdeburg (наричана по-нататък „Stadtsparkasse“), по повод отказа на последната да предостави на Coty Germany информация за банкова сметка.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 2, 10, 13, 15, 17 и 32 от Директива 2004/48 гласят следното:
  - „(2) Защитата на интелектуалната собственост следва да позволи на откривателя или изобретателя да извлече законна печалба от своето откритие или изобретение. Тя също така следва да позволява възможно най-широко разпространение на произведения, идеи и ново ноу-хау. Същевременно тя следва да не възпрепятства свободата на словото, свободното движение на информацията или защитата на личните данни, включително и по Интернет.
- [...]
- (10) Настоящата директива има за цел да сближи законодателните системи, за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила [на интелектуалната собственост] във вътрешния пазар.
- [...]
- (13) Необходимо е приложното поле на настоящата директива да се определи във възможно най-широк мащаб, за да се обхванат всички права върху интелектуална собственост, регулирани от разпоредбите на Общността в тази област, и/или от националното законодателство на съответната държава членка [...]
- [...]
- (15) Настоящата директива не засяга материалното право в областта на интелектуалната собственост, Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. относно защитата на физическите лица при обработването на лични данни и свободното движение на тези данни [(ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10)], Директива 1999/93/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи [(ОВ L 13, 2000 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 28, стр. 120)] и Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и

на Съвета от 8 юни 2000 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар [(ОВ L 178, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257)].

[...]

(17) Мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в настоящата директива, следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че надлежно да се отчитат специфичните особености на случая, вкл[ю]чително специфичните характеристики на всяко право върху интелектуална собственост, а когато е уместно, умишленият или не[у]мишленият характер на нарушението.

[...]

(32) Настоящата директива спазва основните права и съблюдава принципите, установени по-специално в Хартата на основните права на Европейския съюз [(наричана по-нататък „Хартата“)]. По-специално настоящата директива има за цел да гарантира пълното спазване на интелектуалната собственост в съответствие с член 17, параграф 2 от [Хартата].

4 Съгласно член 2, параграф 3, буква а) от Директива 2004/48:

„Настоящата директива не засяга:

а) разпоредбите на Общността, които регулират материалното право върху интелектуалната собственост, Директива 95/46/ЕО, Директива 1999/93/ЕО или Директива 2000/31/ЕО като цяло, и по-конкретно членове от 12 до 15 от Директива 2000/31/ЕО“.

5 Член 8 от Директива 2004/48, озаглавен „Право на информация“, гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че във връзка с производството за нарушаване на право върху интелектуална собственост и в отговор на основателно и пропорционално искане на [ищеца] компетентните съдебни органи могат да постановят информацията за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава правото върху интелектуална собственост, да се предостави от нарушителя и/или от всеки друг, за когото:

а) е установено, че притежава в търговски мащаб стоките, обект на нарушението;

б) е установено, че използва в търговски мащаб услугите, обект на нарушението;

в) е установено, че в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действията по извършване на нарушение,

или

г) е посочено от лицето, посочено в букви а), б) или в), като участващо в изработването, производството или разпространението на стоките или предоставянето на услугите.

2. Информацията, посочена в [параграф] 1, съдържа съответно:

а) имената и адресите на производителите, фабрикантите, разпространителите, доставчиците и други предишни държатели на стоките или услугите, както и предполагаемите търговци на едро и дребно;

б) сведения за количествата изработени, произведени, доставени, получени или поръчани, както и получената цена за въпросните стоки или услуги.

3. Параграфи 1 и 2 се прилагат, без да се накърняват други законови разпоредби, с които:

- а) на притежателя на права се предоставят права да получи по-пълна информация;
- б) се урежда използването на информацията, съобщена по реда на настоящия член, в граждански и наказателни производства;
- в) се урежда отговорността за злоупотреба с правото на информация; или
- г) се дава възможност за отказ да се предостави информация, която би принудила лицето, посочено в параграф 1, да признае собственото си участие или това на негови близки роднини в нарушаване на право върху интелектуална собственост; или,
- д) се урежда опазването на поверителния характер на източниците на информация или [...] обработването на лични данни“.

6 Член 2 от Директива 95/46, озаглавен „Определения“, гласи следното:

„По смисъла на настоящата директива:

- а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;
- б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

[...]“.

Германското право

7 Законът за марките (Markengesetz) от 25 октомври 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 3082), изменен със Закона от 19 октомври 2013 г. (BGBl. 2013 I, стр. 3830, наричан по-нататък „Markengesetz“), гласи в член 19, озаглавен „Право на информация“, следното:

„1. В случаите, посочени в членове 14, 15 и 17, притежателят на марка или търговско наименование може да изиска от нарушителя незабавно да предостави информация за произхода и мрежата за разпространение на стоките или услугите с незаконно означение.

2. При очевидно нарушение или когато притежателят на марка или търговско наименование е предявил иск срещу нарушителя, правото може да бъде упражнено (независимо от предвиденото в параграф 1) и срещу лице, което в търговски мащаб:

- 1) е притежавало стоките, обект на нарушението;
- 2) е използвало услугите, обект на нарушението;
- 3) е предоставяло услугите, използвани за действията по извършване на нарушението, или
- 4) съгласно информация, предоставена от някои от лицата по точки 1, 2 и 3, е участвало в производството, изработката или разпространението на тези стоки или в извършването на тези услуги,

освен ако това лице има право съгласно членове 383—385 от Гражданския процесуален кодекс [(Zivilprozessordnung)] да откаже да дава показания в производството срещу нарушителя. При упражняване на правото на информация по съдебен ред в съответствие с първото изречение, съдът може, ако това бъде поискано, да спре висящото производство срещу нарушителя до разрешаването на спора относно правото на информация. Лицето, длъжно да предостави информацията, може да изисква от увреденото лице да го обезщети за разходите, които е направило, за да предостави тази информация.

[...]“.

- 8 Член 383 („Отказ да се свидетелства поради лични причини“) от Гражданския процесуален кодекс в редакцията му, публикувана на 5 декември 2005 г. (BGBl. 2005 I, стр. 3302), гласи в параграф 1 следното:

„Имат право да откажат да свидетелстват:

[...]

6. лицата, на които във връзка със службата, функцията или занятието им са им доверени факти, които поради тяхното естество или по силата на закона трябва да бъдат пазени в тайна, и то само относно фактите, за които се отнася задължението за поверителност“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 9 Coty Germany произвежда и разпространява парфюми и притежава изключителна лицензия за марка „Davidoff Hot Water“, регистрирана под номер 968661 за парфюмерийни изделия.
- 10 През януари 2011 г. Coty Germany закупува чрез интернет платформа за продажби флакон парфюм с марка „Davidoff Hot Water“. То заплаща цената на стоката по посочената от продавача банкова сметка в Stadtparkasse.
- 11 След като установява, че закупената стока е фалшива, Coty Germany се обръща към оператора на интернет платформата с искане да му предостави истинското име на титуляря на потребителската сметка, от която е продаден парфюмът, тъй като продажбата е била извършена под псевдоним. Посоченото от оператора лице признава, че е титуляр на тази сметка, но твърди, че не е продавач на стоката, и позовавайки се на правото си да не дава показания, отказва да предостави друга информация.

- 12 Coty Germany се обръща към Stadtparkasse по реда на член 19, параграф 2 от Markengesetz, като иска името и адреса на титуляря на банковата сметка, по която е превело цената на закупената фалшива стока. Позовавайки се на банковата тайна, Stadtparkasse отказва да даде поисканата информация.
- 13 Coty Germany предявява иск пред Landgericht Magdeburg (Областен съд, Магдебург), който задължава Stadtparkasse да предостави поисканите данни.
- 14 Oberlandesgericht Naumburg (Върховен областен съд, Наумбург), сезиран от Stadtparkasse като въззивна инстанция, отменя първоинстанционното решение, като приема, че искането за предоставяне на съответните данни е неоснователно от гледна точка на член 19, параграф 2, първо изречение, точка 3 от Markengesetz.
- 15 Всъщност Oberlandesgericht Naumburg счита, че макар предоставяните от Stadtparkasse услуги, в случая поддържане на разплащателна сметка, да са били използвани за извършване на нарушението, Stadtparkasse, в качеството си на банкова институция, има право, съгласно член 19, параграф 2, първо изречение от Markengesetz, тълкуван във връзка с член 383, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс, да откаже да дава показания в гражданския процес.
- 16 Според посочената юрисдикция тълкуването на тези разпоредби от гледна точка на Директива 2004/48 не дава основание за извод в друг смисъл.
- 17 Coty Germany подава ревизионна жалба пред Bundesgerichtshof (Федерален съд), като поддържа исканията си. Тъй като има съмнения как следва да тълкува Директива 2004/48, и в частност член 8 от нея, Bundesgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която в случай като настоящия предоставя на банкова институция право да откаже информация по член 8, параграф 1, буква в) от тази директива относно името и адреса на титуляря на банкова сметка, като се позове на банковата тайна?“.

По допустимостта

- 18 Stadtparkasse повдига възражение за недопустимост на преюдициалното запитване, като твърди, че по отношение на разглеждания от запитващата юрисдикция спор приложимо е само националното законодателство, а не Директива 2004/48, тъй като искането за предоставяне на информация, предмет на главното производство, не е направено в рамките на производство за нарушаване на право върху интелектуалната собственост, а по дело за очевидно нарушение на права, произтичащи от марка на Общността. Подобна хипотеза обаче не била обхваната от Директива 2004/48.
- 19 В това отношение следва да се посочи, както прави генералният адвокат в точка 20 от заключението си, че искането за предоставяне на информация, направено във връзка с производство за очевидно нарушение на права, произтичащи от марка, попада в обхвата на член 8, параграф 1 от Директива 2004/48.
- 20 Този извод се потвърждава от съображение 13 от Директива 2004/48, съгласно което е необходимо приложното ѝ поле да се определи възможно най-широко, за да се обхванат всички права върху интелектуална собственост, регулирани от разпоредбите на Общността в

тази област и/или от националното законодателство на съответната държава членка. Поради това следва да се приеме, че тази директива е приложима и по отношение на производствата за нарушаване на права, произтичащи от марка на Общността.

- 21 Следователно преюдициалното запитване трябва да се приеме за допустимо.

По преюдициалния въпрос

- 22 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество пита дали член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба, която в случай като този по главното производство предоставя на банкова институция право да откаже информация по член 8, параграф 1, буква в) от тази директива относно името и адреса на титуляря на банкова сметка, като се позове на банковата тайна.
- 23 На първо място, видно от текста на член 8, параграф 1, буква в) от Директива 2004/48, държавите членки гарантират, че във връзка с производството за нарушаване на право върху интелектуална собственост и в отговор на основателно и пропорционално искане на ищеца компетентните съдебни органи могат да изискат информация за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава правото върху интелектуална собственост, от всяко лице, за което е установено, че в търговски мащаб предоставя услугите, използвани за действията по извършване на нарушението.
- 24 Посочената разпоредба следва да се тълкува в светлината на съображение 17 от Директива 2004/48, съгласно което мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в тази директива, следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че надлежно да се отчитат специфичните характеристики на всяко право върху интелектуална собственост, а когато е уместно, умишленият или неумишленият характер на нарушението.
- 25 На второ място, от член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48 следва, че член 8, параграф 1 от нея се прилага, без да се накърнява действието на други законови разпоредби, с които се урежда опазването на поверителния характер на източниците на информация или обработването на лични данни.
- 26 Безспорно е, че банкова институция като тази по главното производство може да попадне в обхвата на член 8, параграф 1, буква в) от Директива 2004/48. Безспорно е също така, че разкриването от такава банкова институция на името и адреса на един от клиентите ѝ представлява обработване на лични данни по смисъла на член 2, букви а) и б) от Директива 95/46.
- 27 Следователно национална разпоредба като разглежданата в главното производство, която дава право на банковите институции, като се позовават на банковата тайна, да откажат да разкрият данните, поискани във връзка с гражданско производство, попада в обхвата на член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48.
- 28 Член 8, параграф 1, буква в) от Директива 2004/48 и член 8, параграф 3, буква д) от нея, тълкувани във връзка една с друга, изискват зачитането на различни права. Всъщност следва да бъдат зачитани, от една страна, правото на информация, и от друга страна, правото на защита на личните данни.
- 29 Следователно с правото на информация, с което трябва да разполага ищецът във връзка с производство за нарушаване на правото му на собственост, в съответната област се цели да се направи приложимо и да се конкретизира основното право на ефективни правни средства за защита, гарантирано с член 47 от Хартата, и така да се осигури ефективното упражняване на

- основното право на собственост, от което е част правото на интелектуална собственост, закриляно с член 17, параграф 2 от Хартата. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 31 от заключението си, първото от тези основни права представлява необходимо средство за защита на второто.
- 30 Правото на защита на личните данни, с което разполагат лицата по член 8, параграф 1 от Директива 2004/48, е част от основното право на всяко лице да изисква защита на личните си данни, гарантирано с член 8 от Хартата и с Директива 95/46.
- 31 Що се отнася до тези права, от съображение 32 от Директива 2004/48 се вижда, че тя зачита основните права и спазва принципите, които са признати от Хартата. По-специално тази директива има за цел да гарантира пълното зачитане на интелектуалната собственост в съответствие с член 17, параграф 2 от Хартата.
- 32 Същевременно, видно от член 2, параграф 3, буква а) от Директива 2004/48 и съображения 2 и 15 от нея, защитата на интелектуалната собственост не трябва да е пречка за защитата на личните данни, така че Директива 2004/48 не може да засяга действието на Директива 95/46.
- 33 Така настоящото преюдициално запитване повдига въпроса за необходимото съчетаване на изискванията, свързани със защита на различните основни права, а именно, от една страна, правото на ефективна съдебна защита и правото на интелектуална собственост, и от друга страна, правото на защита на личните данни (вж. в този смисъл решение *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 65).
- 34 В това отношение следва да се припомни, на първо място, че съгласно практиката на Съда правото на Съюза изисква от държавите членки, когато транспонират съответните директиви, да ги тълкуват по начин, който да осигури подходящо равновесие между различните основни права, защитени от правния ред на Съюза. На следващо място, при въвеждане на мерките за транспониране на тези директиви органите и юрисдикциите на държавите членки трябва не само да тълкуват националното си право в съответствие с тези директиви, но и да не се основават на тълкуване на последните, което би влязло в противоречие с посочените основни права или с другите общи принципи на правото на Съюза (вж. решение *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 70).
- 35 На второ място, следва да се отбележи, че в член 52, параграф 1 от Хартата се уточнява, че когато се ограничава упражняването на признати права и свободи, трябва да се зачита основното съдържание на тези права и свободи, както и че, видно от практиката на Съда, мярка, която води до съществено засягане на защитавано с Хартата право, не отговаря на изискването да се осигури такова справедливо равновесие между основните права, които трябва да бъдат съвместени (във връзка със съдебно разпореждане вж. решения *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, т. 48 и 49 и *Sabam*, C-360/10, EU:C:2012:85, т. 46 и 47).
- 36 В случая разглежданата в главното производство национална разпорежба дава на банковите институции право да откажат информация по член 8, параграф 1, буква в) от Директива 2004/48 относно името и адреса на титуляря на банкова сметка, като се позовават на банковата тайна, доколкото, макар член 8, параграф 1 от тази директива безспорно да не признава самостоятелно право на информация, което частноправните субекти биха могли пряко да упражнят спрямо нарушителя или лицата по член 8, параграф 1, букви а)—г) от посочената директива, той все пак налага на държавите членки задължението да гарантират, че тази информация може да бъде получена чрез съда.
- 37 Видно е, че разглеждана изолирано, въпросната национална разпорежба допуска без ограничения такъв отказ, щом като текстът ѝ не съдържа нито условие, нито уточнение — нещо, което обаче запитващата юрисдикция следва да провери.

- 38 В този смисъл, разглеждана изолирано, такава национална разпоредба може да е пречка за упражняване на правото на информация, признато в член 8, параграф 1 от Директива 2004/48, и поради това може, както произтича от точка 29 от настоящото решение, да е в разрез с основното право на ефективна съдебна защита и основното право на интелектуална собственост.
- 39 В това отношение неограниченото и безусловно право да се изтъкне банковата тайна може да попречи на това специфичните характеристики на всяко право върху интелектуална собственост, а когато е уместно, умишленият или неумишленият характер на извършеното нарушение, да бъдат надлежно отчетени във връзка с процедурите, предвидени в Директива 2004/48, и мерките, взети от компетентните национални органи, по-конкретно когато последните искат да разпоредят разкриване на необходимите данни съгласно член 8, параграф 1 от тази директива.
- 40 Следователно в контекста на член 8 от Директива 2004/48 подобно право може — поради задължението на банковите институции да пазят банковата тайна — съществено да засегне ефективното упражняване на основното право на интелектуална собственост, и то в полза на правото на лицата по член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 да изискват защита на личните си данни.
- 41 От горното следва, че разглеждана изолирано, национална разпоредба като тази по главното производство може съществено да засегне основното право на ефективна съдебна защита и в крайна сметка основното право на интелектуална собственост, с което разполагат носителите на тези права, и че поради това тя не отговаря на изискването да се осигури справедливо равновесие между различните основни права, претеглени в член 8 от Директива 2004/48.
- 42 Все пак запитващата юрисдикция е тази, която следва да провери дали в съответното вътрешно право евентуално съществуват други средства и други способности за защита, които биха позволили на компетентните съдебни органи да разпоредят необходимите данни за самоличността на лица по член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 да бъдат предоставени, след преценка на специфичните особености на отделния случай, в съответствие със съображение 17 от тази директива.
- 43 Предвид всички горни съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, не допуска национална разпоредба като тази по главното производство, която предоставя на банковите институции неограничено и безусловно право да откажат информация по член 8, параграф 1, буква в) от тази директива относно името и адреса на титуляря на банкова сметка, като се позоват на банковата тайна.

По съдебните разноски

- 44 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 8, параграф 3, буква д) от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба като

тази по главното производство, която предоставя на банковите институции неограничено и безусловно право да откажат информация по член 8, параграф 1, буква в) от тази директива относно името и адреса на титуляря на банкова сметка, като се позоват на банковата тайна.

Подписи